

Teve

Верблюд

Hosszú, fura lábakon áll,
Gyámoltalanul vigyorogva,
Csimbókos a szőre, akár
Molyrágta köpenyben a vatta.

Túljárt az eszén a nomád,
Ki egykor e tájra vezette,
Tüskével etette, s a lágy
Tevebőrt a homok kicserezte.

Puszták fukar istene tán
Trónjául a túrnutudásnak
Alkotta, Genézis után,
Maradékaiból a világnak.

Rab herceg, azóta bolyong,
Karikával a durva kötélre
Felfűzve, nyakán a kolomp
Ring léptei bús ütemére.

Csak járja a zord sivatag
Buckáit a más vagyonával,
S egy árva fitying se marad
A ládafiában utána.

Megszokta szegény teve rég:
Csak az ütleget övé meg a málha,
S mégis gyönyörű ez a lét,
S kell ő is e puszta világba.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

oldal →